Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9. Den 1ste Februar 1884. 33te Aargang.

Kirkelig Regjering i Utah.

(Af Præsident John Taylor.)

Under ovenstaaende Titel indeholder det udbredte Maanedsblad «North American Review,» som udkommer i New York, en Artikkel skreven af Præsident Taylor, hvilken efterfølges af Een skreven af Guvernør Eli H. Murray, hvilken er kun et Opkog af de Usandheder, som han i sin Rapport indgav til Regjeringen, og der blev publiceret og gjendrevet af «Deseret News». En Repræsentant af «Review» bad Præsident Taylor personligt at indgive til Bladet en skriftlig Fremstilling af det Standpunkt, som Mormonkirken indtager overfor et Antal Spørgsmaal, der nu foreligger Almenheden; men Præsident Taylor blev ikke underrettet om, at Guvernør Murray ogsaa vilde blive opfordret til at skrive et Stykke, derfor kan Præs. Taylors Stykke ikke anses som en Gjendrivelse af Guvernørens falske Beretning, men kun som Svar paa de Spørgsmaal, at den Herre, der opfordrede ham til at skrive det, forelagde ham. Vi gjengive her saa meget af Stykket, som er tilladt, for «Review» har gjort det til en Regel, at Ingen er tilladt at gjengive noget som helst af dens Stykker i sin Helhed; men den tillader andre Blade at gjøre hyppige Uddrag fra dens Spalter. Artiklen begynder saaledes:

Man har vidt og bredt over hele Landet udspredt det Rygte, at der existerer i Utah et Forbund, som har til Hensigt at gjøre Kongressens Love uden Kraft, at modsætte sig Kongressens og Præsidentens Villie og tilsidesætte de Forenede Staters Højesterets Dom. Dette er en Vildfarelse. Den simple Sandhed er, at Utahs Borgere paa en fredelig og lovformig Maade stride for de samme Rettigheder, Privilegier og Friheder, som deres Medborgere besidde — for dette alene og ikke mere.

Nogen Tid efter, at Edmunds Lov-Udkast traadte i Kraft som Lov, kom de Kommissionærer, som Præsidenten ifølge denne Lov havde beskikket, til dette Territorium og begyndte at udøve sine Pligter. Med Hensyn til disse Pligters Beskaffenhed og Udstrækning holde Kommissionærerne (Herrer for hvem vi have megen Agtelse) og Flertallet af Utahs Befolkning stik modsatte Anskuelser. Noget

af det første, de gjorde, var at forfatte en Prøve-Ed, som Enhver maatte aflægge før han eller hun tillodes at stemme. Ved denne Statsstreg blev enhver Borger i Utah — Jøde, Hedning og Mormon — uden Anklage og uden Forhør berøvet sin Stemmeret. Vi paastaa, at dette var en yderst vilkaarlig Fremgangsmaade og helt modsat til baade Aanden og Bogstaven af det menneskelige Rettigheders store Frihedsbrev, de Forenede Staters Konstitution — et Dokument, for hvilket, det bør siges, vi have den dybeste Ærefrygt, idet vi tro, at de, som gave Udkastet til den, vare inspirerede af den Almægtige.

Denne ukonstitutionelle Fordring, der med et grusomt Slag for en Tid berøvede et helt Territorium sin Stemmeret, bestod deri, at en Mand maatte sværge, at han aldrig til samme Tid havde levet tilsammen med med mere end een Kvinde „i det ægteskabelige Forhold"; men dens Bestemmelser berørte ikke dem, som levede tilsammen med mere end een Kvinde i Løsagtighed og Horeri. De Udsvævende og Liderlige, Horkarlen og Horkvinden samt den, som holder aabent et berygtet Hus, Alle kunde stemme, det gjorde Intet til Sagen, hvor løsagtig en Mand eller Kvinde end var, denne Lov beskjærmede og beskyttede dem. Denne Lov var ikke, som har været formodet, givet for at straffe Løsagtighed og Udsvævelse, men sigtede udtrykkelig til dem, som vare forenede med mere end een Kvinde „i det ægteskabelige Forhold." Alle fik sin Stemmeret beskyttet undtagen den Mand, som havde eller nogensinde havde havt mere end een Hustru eller den Kone, som nogensinde havde været en Polygamists Hustru, det være sig den første, anden eller tredie Hustru. Kommissionærerne strakte Lovens Mening i den Grad, at de erklærede, at ingen Kvinde, som nogensinde havde været et Medlem af en Familie, der havde praktiseret Flergiftermaal, skulde tillades at stemme. Denne Fremgangsmaade var yderst ex post facto. Den straffede Mænd og Kvinder uden Forhør; og berøvede dem deres Stemmeret, fordi de havde gjort Noget, som ikke vare lovstridigt, da de gjorde det. Den var til samme Tid en Lov, som berøvede Folk uden at være skyldige i nogen Forbrydelse deres borgerlige Rettigheder. Den første Lov imod Polygami blev af Kongressen vedtagen i 1862, og alle disse, som før den Tid ifølge dyb religiøs Overbevisning modtog denne Ægteskabsorden og indgik i den, men idet de gjorde det overtraadte ikke nogen af de Forenede Staters Love, af den simple Aarsag, at der ikke fandtes nogen saadan Lov, alle disse bleve paa Grund af Kommissionærernes Bestemmelser ligesaavel forhindrede fra at stemme som dem, der havde indgaaet Flergiftermaal efter den ovennævnte Dato. Vi gjør den Paastand, at Kommissionærernes Dom i denne Sag er i højeste Grad uretfærdig, er uden Exempel og i Overtrædelse af Konstitutionen. Til samme Tid for at gjøre Kommissionærerne Retfærdighed maa det ikke forglemmes, at de havde et meget vanskeligt Arbejde at udføre, hele Landet forventede saa meget af dem, som Haandhævere af Edmunds Loven, der var bleven vedtaget gjennem religiøse Fanatikeres og politiske Demagogers Indflydelse. Ved deres Ankomst fandt de Ting saa forskjelligt, fra hvad de havde forventet, at det var umuligt at imødekomme de Fordringer, som Nationen gjorde paa dem, og til samme Tid følge Lovens Fordringer, som een af dem bemærker i hans Rapport til Minister Teller: „De strakte det lovlige Tøjrereb til det yderste." Paa den anden Side var det deres Pligt som hæderlige Gentlemen og Regjeringens Repræsen-

tanter at rette sig efter Lovens tydelige Bestemmelser.

Hvad gjorde nu Polygamisterne — Mændene og deres Hustruer — under disse Omstændigheder? De trak sig frivillig tilbage og overlode Stemmeretten i deres Hænder, som ikke vare gifte eller, om de vare gifte, havde kun een Hustru. I sin Rapport kalder Guvernør Murray os Lovforkastere. Var dette at forkaste Loven? Hvad mere kunde vi gjøre? Uden Undtagelse rettede Folket sig paa en rolig, fredelig og forenet Maade efter Kommissionærernes vilkaarlige Ordre. Paa hvad Maade kunde de i højere Grad have udvist deres Loyalitet, deres Agtelse for Kongressen og Ærefrygt for Loven end netop ved denne Fremgangsmaade? Det var ikke alene, at de ikke vare Lovforkastere, men de lagde heller ingen Hindringer i Vejen, de hjalp virkelig Kommissionærerne i Lovens Udøvelse, endogsaa ifølge Kommissionens strenge Fortolkning af dens Sprog. Paa Grund af denne deres Handlemaade ere Valgene foregaaede i Overensstemmelse med Kommissionens Regler uden den mindste Forvirring, Bryderi eller Forhindring.

Den mærkværdige indskudte Bestemmelse i Kommissionens Prøve Ed: „i det ægteskabelige Forhold," som ikke findes i Loven, har ført til mange besynderlige Tilfælde, der vilde være latterlige, hvis de ikke vare saa ydmygende. Her er et Tilfælde af denne Slags; en forhenværende Borgermester af Saltsøstad, Hr. Feramorz Little, en meget hæderlig og højt agtet Gentleman, kom hertil Territoriet for mange Aar siden, og, før der var nogen Lov imod Polygami, giftede han to Hustruer. Derefter døde den ene og saa den anden, og da denne Hændelse foregik, havde han for flere Aar ikke havt nogen Hustru. Han havde en Søn, som blev bestikket til Registrator i eet af denne Bys Distrikter, og denne Søn maatte undergaa den Ydmygelse at være tvungen til ifølge Kommissionens Forordninger at nægte sin Fader Tilladelse til at registreres, og følgelig berøvede ham sin Stemmeret — et Privilegium hvortil han var fuldkommen berettiget, baade fordi Konstitutionen forbyder at udgive ex post facto Love og ifølge Loven, der forhindrer i saadanne Tilfælde Sags Anlæggelse efter et Forløb af tre Aar. Straks efter at Registratoren afslog at skrive sin Faders Navn paa Stemmelisten, kom et velbekjendt berygtet Hus' Værtinde med hendes hele Selskab og fremstillede sig, og nu havde Sønnen den Ærgrelse at maatte skrive deres Navne paa Stemmelisten. Disse løsagtige Fruentimmer stemmede ogsaa ved Valgene. Her er et andet Tilfælde: En Mand kom til en af Registratorerne og sagde til denne Embedsmand, at han formodede, han ikke kunne faa sit Navn registreret, da han baade havde en Hustru og en Maitresse. Denne Mand kunde maaske anses som meget ligefrem og oprigtig i at gjøre en saadan Bekjendelse, men jeg kan ikke se nogen Oprigtighed eller Ligefremhed i en saa forvendt og fordærvet Opførsel, som at begaa Ægteskabsbrud og være utro mod sin Hustru. Embedsmanden vidste bedre, hvad der var i Eden, end denne Mand og bad ham læse den. Det gjorde han. Da han kom til Ordene: „i det ægteskabelige Forhold" udbrød han pludselig: „Jo, jeg ser at jeg kan nok gjøre det." Derpaa aflagde han Eden og fik sit Navn paa Stemmelisten.

Det ses saaledes heraf, at ifølge den officielle Fortolkning af Loven, kunne de nedrigste og mest ryggesløse Mennesker stemme og beholde sin Borgerret samt nyde alle de deraf flydende For-

dele, og at denne Del af de Forenede Stater virkelig trues med at blive regjeret af et saadant Element. Skjønt vi roligt underkaster os for Nærværende, og fra 10000 til 12000 Personer paa Grund af Loven holdte sig borte fra Valgene, saa beskylder man os dog for at indtage en truende Holdning overfor de Forenede Stater og at være fjendtligsindet mod Konstitutionen og Regjeringen, simpelthen fordi vi, som vi have en fuldkommen Ret til at gjøre, have paa en lovlig og retmæssig Maade forsøgt gjennem Domstolene at erholde en Kjendelse om, enten denne Lov og Kommissionærernes Forordninger ere gyldige og i Overensstemmelse med Konstitutionen eller ikke. Kunde vi vælge en visere Fremgangsmaade? Vi fortjente neppe at kaldes Mænd, og meget mindre frie Mænd, hvis vi tillade disse Indgreb at gjøres paa vore Rettigheder uden et eneste Forsøg paa at forsvare dem. Vi gjøre dette for vore egne Rettigheders Skyld, for vore Børns Skyld, paa Millioner hæderlige Mænds Vegne i de Forenede Stater og for Frihedens Principers Skyld, i den ganske Verden. Thi om Radikalisme, Herskesyge, og Despotisme skal styre, og Borgernes Stemmeret fratages dem uden Forhør, uden Bevis og uden lovlig Proces ifølge Kommissionærers Forordninger, om Prøve-Eder skulle sættes i Stedet for Domstolene og gyldigt Vidnesbyrd, og et Frihedsprincip efter et andet forkastes, om vor Konstitution, vore Love og vor Regjerings Grundsætninger skulle trampes under Fødder, saa synes det at være høj Tid, at alle hæderlige Mænd staa frem i Frihedens og alle Menneskers Rettigheders Forsvar. Det er til ingen Nytte at tale om Negernes Frihed, saalænge man søger at berøve den hvide Mand hans Forrettigheder, gjøre ham til en Slave og lægge ham i Lænker. Hvis den Fremgangsmaade, som vi agte at bruge, er en Trusel mod Regjeringen, hvad i al Verden ønske de, som forarges over den, at vi skulle gjøre?

Lad mig her bemærke, at der existerer i Folkets Sind en høj Grad af Misforstaaelse med Hensyn til vor Ægteskabsorden. Ingen uden de Bedste i vort Samfund — de Dydige, Ærlige og Oprigtige — tillades at tage mere end een Hustru. De maa anbefales som værdige af deres Biskop og Præsidenten over den Stav, hvori de bo. Blandt alle Folk, holde vi de strengeste Begreber med Hensyn til Sædelighed og Dyd. Dersom en Mand, der er et Medlem af vor Kirke, gjør sig skyldig i Hor, Skørlevnet eller Bigami, bliver han uden Ophold udelukt af de Helliges Samfund, og al Forbindelse med Kirken afskjæres ham; for vi ansee disse Overtrædelser for at være blandt de afskyeligste Synder og næst til Mord de skjændigste. Nu for Tiden findes der ikke i hele Verden et dydigere Samfund eller Eet, hvor kvindelig Kyskhed staar i højere Anseelse eller bliver kraftigere beskyttet.

Mormonernes hele Historie viser, at de ere et religiøst Folk. De gjennemgik deres tidligere Forfølgelser paa Grund af deres særegne religiøse Anskuelser og Skikke. De kom til Utah, ikke for at opbygge et Religionsystem modsat til Konstitutionen og Lovene; men for at grunde en Stat, hvori alle Sekter kunde have lige megen Ret til at dyrke Gud i Følge deres Medlemmers Samvittigheds Bydende, hvilken Ret blev nægtet de Sidste Dages Hellige i Missouri og Illinois. Da de kom hertil, var Utah en Del af Mexico. Fem hundrede af deres Religionsbrødre under Navn af „Mormon Batallionen" vare indrullerede i de Forenede Staters Tjeneste i Krigen

mod Søster Republikken. En af de første Ting, som Mormon Folket gjorde, efter de kom, til hvad nu kaldes Utah, var at hejse det amerikanske Flag og oprette amerikanske Skikke og Love, saa snart deres ensomme Stilling — de vare over 1000 eng. Mile borte fra de vestlige Grænser — tillod det, den næste var at ansøge Kongressen om en Statsregjering. Fra den Tid til nu have de bestandig bestræbt sig for paa en fredelig Maade at passe sine egne Forretninger og overholde Landets Love — hvilket paabydes dem i Aabenbaringerne givne ved Profeten Joseph Smith — og det uagtet de gjentagne og næsten uophørlige Forsøg af politiske Demogoger og sekteriske Sværmere paa at stifte Splid, Had, Ondskab og Forvirring. Hr. Guvernør Murray erklærede at een Gang vare vi i en Oprørstilstand. De Beskyldninger som gjordes af visse federale Embedsmænd om, at Mormonerne vare Oprørere og Forrædere og havde opbrændt de Forenede Staters Retsbøger og Territoriets Bibliothek, hvilke førte til Udsendelsen af Armeen under General Johnston til Utah i 1857, bleve af Guvernør Cumming i hans officielle Rapport erklærede for falske. Han beretter: „Siden min Ankomst har jeg været beskjæftiget med at undersøge de den Højeste Ret og Distriktsretten tilhørende Bøger, hvilke jeg er istand til at berette at være fuldkomne og ubeskadigede. Dette vil uden Tvivl blive gode Nyheder for dem, som have havt et modsat Indtryk. Jeg har ogsaa undersøgt de legislative Protokoller og andre Bøger tilhørende Secretærens Embede og finder dem vel bevarede.

Territoriets store og værdifulde Bibliothek har jeg ogsaa skjænket min Opmærksomhed, og det glæder mig at kunne berette, at W. C. Staines, Bibliothekaren, har holdt Bøgerne og Protokollerne i en udmærket Forfatning. Jeg vil om nogle Dage sende en Katalog over Bibliotheket og en Fortegnelse over al anden offentlig Ejendom med attesterede Afskrifter af Højesterets- og Distrikts-Protokollerne, hvori fremvises hvor meget der er bleven udrettet i dem og af hvad Beskaffenhed.

Saaledes ses det af de Beskyldninger, som Judge Drummond og andre gjorde, vare usande, og Armeen var sendt til Utah paa Grund af falske Fremstillinger. Paa en lignende Maade ere vi istand til at bevise, at andre Beskyldninger, som formodes at have Vægt og Betydenhed, imod Folket i Utah ere lige saa falske og ugrundede. Den frygteligste Beskyldning af nogen bestemt Forbrydelse, som er bleven frembragt imod Kirkens Ledere og imod Kirken i Almindelighed, er Deltagelse i Mountain Meadow Blodbadet. Der er Nogle, som have antaget, at Mormonerne aldrig paa en ærlig og oprigtig Maade have besvaret denne Beskyldning, men have brugt Udflugter og søgt at undgaa den. Der kunde ikke være en større Fejltagelse. De Sidste Dages Hellige afskye Mord i enhver Skikkelse, og Kirken og dens Ledere havde ikke paa nogen som helst Maade Noget at gjøre med denne frygtelige Tildragelse. Vi ønske at gjøre denne Benægtelse saa eftertrykkelig som muligt. Og videre, Anføreren for de saa Hvide, som tilligemed Indianerne deltog i denne skrækkelige Affære, vilde aldrig have faaet sin Straf, havde det ikke været for den Hjælp, som Brigham Young og andre fremragende Mænd i Kirken ydede de Forenede Staters Embedsmænd; medens de fleste af de Edsvorne, som erklærede ham skyldig, hørte til vort Samfund. Ingen Benægtelse kan være stærk nok til at udtrykke vor Afsky for Udgydelsen af uskyldigt Blod, og vi ere

af den Mening, at Forbrydere, som have fortjent Døden — og vi tro at visse Forbrydelser kunne ikke forsones uden med den Skyldiges Liv — burde dømmes og henrettes af de dertil beskikkede Embedsmænd, og ikke ved Udøvelsen af Gjengjældelsens Ret, eller kirkelige Myndighed. Med Hensyn til Mountain Meadow Blodbadet saa er Vidnesbyrdet af de Forenede Staters Actor, Sumner Howard, der ingen Ven var af Mormon Folket, af stor Betydenhed. Da John D. Lee var under Forhør for Deltagelse i denne Forbrydelse, sagde Hr. Howard at han uophørlig for tre Maaneder havde været beskjæftiget med at udsøge Fakta og Alt henhørende til Blodbadet, og at han var kommen der i den Hensigt at holde Forhør over John D. Lee, fordi alle Beviser pege paa ham som Ophavsmanden og Anføreren. Han havde givet Juryen uomstødelige skrevne Beviser paa, at Mormonkirkens Autoriteter vidste Intet om Slagteriet, til efter det var sket, og at Lee nogle Uger senere i hans Brev til Brigham Young, havde vidende misrepræsenteret de virkelige Kjendsgjerninger forbundne med denne Forbrydelse, og søgte at skjule det for ham og holde ham i Uvidenhed derom. Han havde havt al den Hjælp, som nogen af de Forenede Staters Embedsmænd kunde forlange i nogen Sag paa Jorden; Intet havde været tilbageholdt, og han var fast besluttet paa at blive færdig med hele Listen paa de Arresterede; men til samme Tid ønskede han ikke at anlægge Sag mod nogen af dem, som blev lokket til „Engene;" thi nogle vare kun Drenge dengang og kjendte Intet til den nedrige Plan, som John D. Lee havde lagt og satte i Udførelse for Emigranternes Ødelæggelse.

Der er en anden Gjenstand, som er meget misforstaaet af Folket i Almindelighed. Det er med Hensyn til Flergiftermaalets Ulovlighed. Mange tro, at i Konstitutionen findes der en Bestemmelse angaaende denne Gjenstand; men dette er en Vildfarelse. Konstitutionen overlader alle Giftermaals Sager for de forskjellige Staters Befolkning selv at regulere, og herfra hidrøre de mange forskjellige Ægteskabs- og Skilsmisse-Love, som findes i Landet. Kongressen fordrer Ret til at regulere disse Sager i Territorierne. Vi tilstaa ikke, at Regjeringen har denne Ret, men paastaa, at Territoriernes lovgivende Forsamlinger ere de rette Myndigheder til at regulere de lokale Anliggender. I Utahs organiske Lov er det bestemt, at „Territoriets lovgivende Magt udstrækker sig til alle passende Gjenstande for Lovgivning i Overensstemmelse med Konstitutionen og denne Lovs Bestemmelser." Det er klart i Følge Aanden, som gjør sig gjældende i amerikanske Institutioner, at Kongressen ikke skulde blande sig i saadanne Sager, som i Staterne overlades til Staterne selv at ordne; eiheller burde Kongressen vedtage Love for et Territorium, som en Stats lovgivende Forsamling ikke kan vedtage for sin Stat. Men i de sidste Aar har Kongressen hyppigt overtraadt disse Grændser, og i samme Forhold ere amerikanske Borgeres Friheder sat i Fare og indskrænkede. Kongressen kan ikke uden at gjøre store Fejltagelser vedtage Love om lokale Anliggender for hele Landet. For Exempel tag Tømmer-Loven, den kan maaske være meget god for Maine eller Michigan; men den er ganske upassende for Klippebjærge-Regionerne, der bliver den til en Komedie og forvolder Bryderi. Man har i Kongressen fremført at den britiske Nation ansaa sig berettiget til at ordne sine fremmede Besiddelsers lokale Anliggender, og at i Udøvelsen af

denne Ret, havde den gjort en Ende paa „Suttee", (Den ostindiske Skik at Enker opofre sig paa Baalet ved sin afdøde Mands Begravelse) og fordi de Britiske gjorde dette, var det ogsaa rigtig for Kongressen at gjøre en Ende paa Polygamiet. Mon de, som fremføre saadanne Beviser, nogensinde tænke paa, at medens „Sutteen" havde Livets Ødelæggelse til Følge, saa betyder Polygami Formerelsen og Forevigelsen af den menneskelige Race? Og endnu videre, mon de nogensinde tænke paa, at medens Storbritannien undertrykte „Sutteen", har den ikke alene tolereret, men endogsaa vedtaget Love for at beskytte 240 Millioner af dens polygamiske Undersaatter i Indien i deres Skikke.

Præsident Taylor giver derpaa en kort Beretning om Afskaffelsen af Territoriets Borgervæbning gjennem Guvernør Schaefers vilkaarlige Ordre i Overtrædelse af Konstitutionen, og derpaa omtaler han Borgervæbningens Virksomhed som et Bulværk imod Indianerne, og i Regjeringens Tjeneste.

Man klager over, at der nu for Tiden existerer i Utah en ulovlig territorial Regjering, og at denne til Trods for Kongressen og hele Landet har existeret der for over tredive Aar. Dette er aldeles usandt. Territoriets Regjering er oprettet i Følge saadanne Love, der have erholdt Kongressens Bifald, og som kunne af den nationale Lovgivning erklæres ugyldige. Man hentyder maaske til Guvernør Murrays Beskikkelse af Medlemmerne, som udgjøre Deseret Universitets Bestyrelse, hvilke han paatog sig at beskikke i Følge en Paragraf i den organiske Lov, hvori der bestemmes, at disse Embedsmænd kunde for det første beskikkes af Guvernøren og bekræftes af den lovgivende Forsamling; men senere blev det ved Love vedtaget, at disse Embedsmænd skulde vælges, nogle gjennem Folkets Stemme, og andre gjennem det forenede Valg af begge Afdelinger af den lovgivende Forsamling. Disse Love samtykkedes i af de forskjellige Guvernører, og da de ikke ere blevne ophævede af Kongressen, staa de endnu i Kraft lige saa vel som Territoriets øvrige Love; for de hvile alle paa det samme Grundlag. I Stedet for en ulovlig territorial Regjering findes der Een, som er i enhver Henseende lovlig; medens Guvernøren paatager sig Ret til at ophæve vore Anordninger, ringeagte og træde under Fødder alle saadanne Love, som ikke behage ham eller stemme overens med hans Hensigter — og dog have nogle af disse været i Kraft næsten lige saa længe, som Utah har været et Territorium. Tillige har han gjennem sin fordrejede Udlæggelse af „Hoars Tillæg" til Kongressens Finants Udkast søgt at afsætte Snese Embedsmænd fra deres Embeder ved at beskikke andre. Loven bestemmer, at disse Embedsmænd, hvorom der er Tale, skulle vælges af Folket, og at de skulde beholde Embedet indtil deres Eftermænd ere valgte og berettigede. Kommisionærerne lod Tiden gaa forbi, uden at Valgene foregik, og derfor i Følge Loven vedbleve de allerede udvalgte Embedsmænd i deres Embeder; men Guvernøren tog ingen Hensyn til Lovens Bestemmelse og beskikkede et nyt Sæt Embedsmænd.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Stemningen i Staterne.

Vi indrykke denne Gang i Stjernen to Stykker, som ere tagne fra de amerikanske Blade. Præsident Taylors Stykke er et kraftigt Indlæg imod de Bestræbelser, der gjøres af vore Modstandere for at borttage al Selvstyrelse fra de Hellige. Det vil uden Tvivl blive læst af alle fremragende Mænd i Unionen og vil øve sin Indflydelse paa dem. De amerikanske Blade ere fulde af løgnagtige Beskyldninger mod de Sidste Dages Hellige, enhver Ting, som paa nogen Maade kan ophidse Stemningen imod dem, anvendes. De satiriske Blade finde i Mormonspørgsmaalet rigt Stof, hvormed de fylde deres Spalter. Et Par Kartoner i New Yorker Bladet «The Graphic» synes os ret morsomme, og om vi ikke vidste, med hvor megen Bitterhed mod de Hellige de vare forfattede, kunde vi næsten komme paa den Tanke, at de vare rettede mod Kongressens uretfærdige Love for Utah. I een af disse Kartoner fremstilles Mormonismen som en Ørn, der sidder paa en høj Klippe. «Uncle Sam» (de Forenede Stater) klædt som en Jæger staar med en Stige i Haanden og ser paa den. Paa Stigen, som er altfor kort, læser man „Edmundsloven." Han gjør den Bemærkning: „Jeg maa skaffe mig en længere Stige, før jeg kan naa den Fyr." I en anden Karton fremstilles de Forenede Stater som en Mand, der holder paa en Plov forspændt med et Par Heste, hvoraf den ene bærer Navnet „Edmundsloven" og den anden „Polandsloven." Man ser, at han er kjørt istaa, idet Ploven, hvorpaa findes Navnet „Lovgivning," er løbet imod en Træstamme. Maaske er det den Træstamme, hvormed Præsident Lincoln sammenlignede Mormonismen. Disse fremlægge ikke den samme Visdom som han, thi han fandt det raadeligst at pløje omkring den, medens disse have pløjet lige paa den. De ville finde, at hvormange Par af den Slags „Heste" de end spænde for, ville de dog ikke kunne oprykke Mormonismen, thi den er rodfæstet i den evige Sandhed; de ville ogsaa finde at deres „Plov" er paa langt nær ikke stærk nok for dette Øjemed. De indse dette selv, og da Pløjning ikke kan gjøre det, anbefale de Sprængkrudt og Dynamit. Saadanne populære Præster som Newman og Talmage skamme sig ikke ved at anbefale Sværdet og Kanonerne som „kristelige" Midler for Mormonismens Undertrykkelse. Man forbauses i Sandhed over, at saadanne Midler kunne anbefales i et Land, hvis første Kolonister eller Pilgrimme, som de kaldes, selv ligesom de Sidste Dages Hellige forlode deres Hjemstavn for at undgaa Forfølgelse og søge sig et nyt Hjem, hvor de kunde dyrke Gud ifølge deres Samvittigheds Bydende. Medens Amerikanerne fra Barnsben oplæres om, hvor uretfærdigt det er at nægte noget Menneske denne Ret, og hvor grusomt deres Forfædre vare forfulgte for deres Religions Skyld, saa indtage de dog selv imod Mormonerne den samme Holdning, som hine Englændere, over hvem de fælde saa haard en Dom, indtoge overfor deres Forfædre.

Midt i al den Ophidselse, som hersker imod os, er det med Overraskelse, at vi

læse den fremragende amerikanske Prædikant Henry Ward Beechers Bemærkninger ved sin Tilbagekomst fra Utah, hvilke Læseren vil finde paa et andet Sted i Stjernen. Skjønt Beecher ingenlunde opfatter Mormonismen, som den i Virkeligheden er, saa ser han dog med et klart Blik, hvor uretfærdige de Lov-Udkast ere, som nu foreligge Kongressen, og hvad Følgerne ville blive, hvis de skulde blive vedtagne som Love.

Ved New England Klubbens aarlige Fest blev der som sædvanligt holdt flere Taler. Mærkeligt nok var „Utah og Mormonerne" een af de vigtigste Gjenstande der berørtes af Talerne. Hr. Pastor Newman beklagede, at man for tredive Aar havde set gjennem Fingrene med Mormonerne, indtil alle Midler vise sig at være forgjæves. Han sluttede med disse Ord: „Derfor, hvad man nu bør gjøre, er som Helte (?) at drage Sværdet." Det var, hvad man kunde vente sig af denne Ulv i Faareklæder. Han har aldrig kunnet tilgive Mormonerne sit Nederlag i sin Diskussion med Apostelen Orson Pratt, især da hele Nationen fældte den Dom, at han var sin Modstander langt underlegen i sin Bevisførelse. Ex-Minister Evarts, som for nogle Aar tilbage gjorde sig latterlig ved at sende en Rundskrivelse til de fremmede Hoffer med Forlangende om at stoppe Mormonernes Emigration, kunde næppe finde Ord stærke nok til at udtrykke sit Had mod de Sidste Dages Hellige. Han anbefalede at Mormonreligionen bliver undertrykt med Lovens stærke Arm. En højst mærkværdig Anbefaling af en fremragende Statsmand i et Land, som praler af at have den største Religionsfrihed i Verden! Ogsaa Henry Ward Beecher blev kaldt paa at holde en Tale. Han havde Mod nok til at udtale sin Overbevisning om, at kun moralske Midler burde anvendes mod Mormonerne, og at man ikke kunde udrette Noget ved Lov eller Vold.

Senator Edmunds, der er bleven saa velbekjendt som den navngivne Forfatter af Edmundsloven, træder uventet op imod dem, som ønske at overgive Utahs Lovgivning i Hænderne paa en Kommission. Han giver de følgende Grunde: „For det første troer jeg, at det er aldeles ukonstitutionelt, hvis man giver Kommissionen lovgivende Magt, og for det andet frygter jeg, det er uanvendelig, medmindre man paa en anden Maade opretter en lokal lovgivende Magt. For det Tredie er det revolutionært og berøver de Uskyldige saavel som de Skyldige al Stemme i de offentlige Affærer. Intet uden den yderste Nødvendighed kunde retfærdiggjøre et saadant Trin. For det fjerde staar det klart for mit Blik, at Polygamiets Undertrykkelse er lige fjærn med Lovgivningen i en Kommissions Hænder, som det er nu, og maaske fjærnere; thi det vil forstærke og forøge Mormonernes Partifølelse, og tjene til at forskaffe Præstedømmet og Polygamiet hele Mormonkirkens Medlemmers Understøttelse." Disse ere vægtige Grunde; men anvender man dem paa hans nye Lov-Udkast, som foreligger Kongressen, i hvilket han foreslaar at fratage Utahs Kvinder deres Stemmeret, saa finder man, at han gjør sig skyldig i en skærende Modsigelse. Her erklærer han, at det er urigtigt at lade den Uskyldige lide med den Skyldige; men alligevel foreslaar han for at straffe nogle faa Polygamister at berøve Tusinder af Kvinder, som ere aldeles uskyldige i ethvert som helst Lovbrud, den dyrebare Rettighed, som de nu besidde: at have en Stemme i sin egen Regjering.

Senator Cullom har atter fremført et Lov-Udkast mod Utahs Befolkning. Det er af samme Beskaffenhed som det, General Rosecrans fremlagde for Repræsentanthuset. Det overdrager den lovgivende Magt til Guvernøren og et Raad, som skal bestaa af ni Medlemmer. Disse skulle beskikkes af Præsidenten og bekræftes af Senatet, men de skulle være stemmeberettigede i Utah, dertil udfordres, at Vedkommende har boet i Territoriet 6 Maaneder, og at han er en Skatteyder. Denne Bestemmelse viser, hvem der har hjulpet Hr. Cullom med dette Udkast. Hidtil ere næsten alle Utahs Embedsmænd blevne sendte fra Staterne. Om den ovenfor nævnte Bestemmelse ikke blev indført i Loven, kunde Præsidenten faa i Sinde at følge gammel Skik og sende trængende Venner fra Staterne til de fyldte Kjødgryder i Utah. Dette vilde naturligvis ikke tilfredsstille Ringen i Saltsøstad; thi dens Medlemmer ønske selv at faa Lov til at bruge Madkrogen. Bliver dette Udkast til Lov, saa er der Haab om, at de ville kunne opnaa det, hvorefter deres Tænder have løbet i Vand saalænge; thi Præsidenten maa da vælge det lovgivende Raads Medlemmer blandt Utahs Borgere, og Ringen føler sig overbevist om, at han vil kun vælge blandt Antimormonerne. Der vil altsaa blive ni fede Embeder for det første, og saasnart disse Embedsjægere komme i Besiddelse af dem, kunne de snart oprette nye, hvormed de kunne stille sine graadige Medbrødre tilfreds! Men hvad om Præsidenten skulde vælge Medlemmerne blandt de mere moderate Borgere af Utah?

Korrespondance.

Stockholm den 22de Jan. 1884.

Præsident C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder.

Efter at være hjemkommen fra en tre Ugers Rejse finder jeg det nødvendigt at sende efter flere Bøger. Min Boggjæld er ikke saa lille nu; men det kan ikke godt være anderledes; thi vi ere mange Arbejdere, og vi søge at udsprede vor Lære og aabne nye Pladser for Evangeliets Forkyndelse. Vi have nu sendt to unge, frimodige Mænd til Værmeland. De fleste af Grenene have Brødre fra Zion for deres Ledere, og overalt i Konferencen arbejdes der med Harmoni. Landets Sønner fremvise en Nidkjærhed, som ikke kan overtræffes for at udsprede Skrifter og bære Vidnesbyrd om Sandheden. Vor unge Broder i Nordland har allerede solgt Bøger for 150 Kroner siden sidste Oktober. Nytaarsdagen havde jeg en god Tid tilsammen med de Hellige i Ørebro. Tre Personer bleve da døbte dersteds. Derefter besøgte jeg nogle af mine Slægtninge og afholdt nogle Forsamlinger. I Eskilstuna forsamles de Hellige, som bedst de kunne, omkring i de Helliges Huse. Jeg tror, der er mere Liv blandt dem, og de føle varmere for hverandre, siden de ere forbudte at have offentlige Forsamlinger. Vi havde to gode Forsamlinger for de Hellige der, og nogle Fremmede kom ogsaa med, hvoraf een blev døbt. Missionærerne der ere flittige og have fundet flere Steder, hvor de kunne holde Forsamlinger. Jeg var med en Uges Tid, og vi holdte Forsamlinger hver Dag for fuldt Hus af opmærksomme Tilhørere. Jeg har afholdt 15 Forsamlinger, medens jeg har været borte.

Swalberg befinder sig vel i Finland, han er fuld af Tro og Haab. Han har været meget eftersøgt af Lehnsmænd og Kronefogeder, men han er endnu fri. For øvrigt ere Nyhederne fra alle Dele af Konferencen gode.

Vor „Skriftudspreder" i Nordland, A. S. Hedberg skriver fra Hernøsand som følger: „Jeg er fremdeles glad og lykkelig ved i min Ufuldkommenhed at arbejde for Evangeliets Udbredelse, uagtet jeg har maattet gjennemgaa mange Strabadser siden 24 December da jeg sidst skrev. Jeg har besøgt et stort Savværk, som hedder Sandviken; i Nærheden deraf havde jeg nær faaet Stryg af en Bager, som vilde slaa mig med en stor Børste, men det lykkedes mig at komme bort fra ham; men nogle Minutter derefter mødte jeg Inspektøren, der tog alle mine Bøger under sin Arm og tog mig med sig op til Præsten, hos hvem han sagde, jeg skulde faa „noget andet at vide." Han havde en lang Pisk, som han paa en truende Maade svingede under de groveste Eder og Forbandelser. Han præsenterede mig for Præsten som et Sendebud fra det nederste H—e og sagde, om jeg ikke ufortøvet pakkede mig bort derfra, vilde han sammenkalde sit Folk og jeg skulde selv blive ansvarlig for Følgerne. Præsten kunde imidlertid Ingenting udrette med mig, hvorpaa man gav mig mine Bøger tilbage. Da jeg gik derfra løslod man en stor sort Hund, sandsynligt for at den skulde gjøre mig Fortræd; men den rørte mig ikke, og jeg gik min Vej. De kan tro, Broder Ek, der findes et haardt Folk heroppe, men jeg bryder mig ikke noget derom, der vil komme en Dag, at de ville ønske, de ikke havde været saa ondskabsfulde mod Een, som gik omkring for at tilbyde dem Livets uskatterlige Klenodie.

Jeg kan fortælle Dem, at jeg nu har set Lapperne med deres forunderlige Slæder; jeg har endnu ikke set Rensdyr; men jeg tænker snart at faa dem at se. Skriv mig et langt og opmuntrende Brev til, Onkel Eck. Jeg længes meget efter at høre fra mine Brødre."

Her i Stockholm gaar det godt. De Hellige føle vel. Broder A. Pederson har været her under min Fraværelse. Han rejser nu snart til Upland og Sødermanland.

Modtag i Forening med alle Brødrene i No. 14 en venlig Hilsning fra Broder Renstrøm, Peterson og fra Deres Broder og Ven.

C. A. Ek.

Kirkelig Regjering i Utah.

(Af Præsident John Taylor.)

(Fortsat fra Side 135.)

I Overensstemmelse med „Hoars Tillæg" havde Guvernøren tilvisse Ret til at fylde alle ledige Embedspladser, der opstod formedelst Valgforsømmelse; men der fandtes ingen ledige Embeder, thi Loven bestemmer paa det Tydeligste, at Embedsmænd skulle varetage deres Embeder indtil deres Eftermænd ere valgte og berettigede. Der var kun faa Tilfælde, at der i Følge Loven var ledige Embedspladser; men Guvernøren paastod til Trods for Lovens Bestemmelser om det Modsatte, at ethvert Valgembede var ledig, og at han havde i ethvert

eneste Tilfælde Ret til at bestikke en Eftermand. Saaledes søgte han paa Grund af Kommissionærernes Forsømmelse med at faa Valgene til at foregaa i 1882 at berøve hele Folket sin Stemmeret og underlægge hele Utahs Befolkning saadanne Personer, som han skulde bestikke, hvilket er i direkt Modsætning til den ovennævnte Lovbestemmelse, der styrer Embedernes Besættelse. Enten af Uvidenhed eller Ondskab gjøres undertiden den Paastand, at Mormonismen slet ikke er en Religion. Hvilken Formastelse for een Del af Menneskene at erklære at den andens Tro og religiøse Læresætninger ikke er en Religion! Naar dette tillades, saa, Religions-Frihed, Farvel! Da vilde snart de fremherskende Sekter i Landet forskaffe sig religiøs Ensformighed ved at erklære, at alle andre Gudsdyrkeres Samfund ikke har nogen Religion. Naar een Mand tillades at afgjøre, hvad en anden Mands Religion skal være og at sætte Maal og Grænser for hans Vandring, saa er Religions-Frihed kun et misledende Navn, et Bedrag og en Snare.

Dersom de følgende Læresætninger, der ere ofte blevne publiserede og ere Lærdomme i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige samt udgjøre Mormon-Lærens vigtigste Trosartikler, ikke bevise at denne er en Religion og det tilmed en kristelig Religion, hvori bestaar da Religion i deres Øjne, som paastaa det Modsatte? Vi skulde ønske at læse deres Svar . . . .

Her følger vore Troesartikler.

Man troer almindeligt, at der nu for Tiden eksisterer en kirkelig Regjering i Utah, der har til Hensigt at opfylde alle de Fordringer, som Menneskenes timelige Affærer i dette Territorium maatte stille. Dette er ogsaa en falsk Forestilling. Vore kirkelige Domstole ere simpelthen Forligelses- eller Voldgifts-Retter mellem Kirkens Medlemmer, og for at bedømme Klager og have ingen som helst Virkning paa de federale eller lokale Domstoles civille Myndighed, Pligter eller Rettigheder. At dette er Tilfældet bevises deraf, at der ikke findes et Medlem i Kirken, uden at han er ligesaa ansvarlig overfor Lovene som nogen som helst Ikke-Mormon. Kirkeretternes Kjendelse medføre ingen Straf i civil Henseende, Alt hvad de kunne gjøre, er at udelukke Overtræderen fra Kirkens Samfund. Disse kirkelige Domstole bestaa af Stavspræsidenterne, Højraadene, Biskopperne o. s. v. Biskoppen og hans Raadgivere have kirkelig Myndighed til at afgjøre Stridigheder mellem Kirkens Medlemmer. Om Parterne ere ikke tilfredse med deres Kjendelse, kunne de henføre Sagen til Højraadet, som bestaar af Stavspræsidenten, hans to Raadgivere og tolv andre Højpræster, og de danne en kirkelig Domstol for at høre saadant Vidnedsbyrd og afgjøre saadanne Sager, som fremlægges for dem. Paa denne Maade blive ni Tiendedele af Stridighederne, der opstaa blandt Medlemmerne afgjorte uden Lovens Mellemkomst og uden nogen som helst Udgifter.

Der klages over, at de Sidste Dages Helliges Kirke indehaver Ejendom, hvis Værdi overgaar 50,000 Dollars. Er det da bleven til en saadan Forbrydelse, der bør straffes med Beslaglæggelse og Inddragelse, at opføre skjønne Bygninger i religiøse og goddædige Øjemed? Det er sandt, at vi ere ifærd med at opføre en smuk Bygning paa et Stykke Jord, som Kirken ejede, førend dette Forbud blev vedtaget som Lov, hvilken Bygning allerede har kostet henimod 2,500,000 Dollars; men det vilde være en Tilbagegang til Barbarisme ved Lov at forbyde Opfø-

velsen af alle uden netop de allersimpleste Bygninger for Gudsdyrkelse og i godgjørende Øjemed. Tilmed ere de Sidste Dages Hellige ikke det eneste religiøse Samfund i Territorierne, som ejer mere end de foreskrevne 50,000 Dollars; der er andre, som vilde føle det ligesaa meget som vi, hvis denne ilde overlagte Lov skulde paa den forønskede Maade sættes i Kraft.

Det er almindeligt, at Folk, i det de omtale de Sidste Dages Helliges Ægteskabsforhold, anse Bigami som Flergiftermaal, eller, som det fejlagtigt kaldes, Polygami. Det er Bedrageriet, som findes i Bigamiet, der gjør det til den store Forbrydelse, det er; hvilket bestaar deri, at en Mand gifter en Kone og lover, indtil Døden skiller dem ad, at holde sig til hende alene. I Overtrædelse af denne Pagt gaar han hen og paa en ulovlig Maade gifter sig med en anden, bryder sine Løfter til sin første Kone, fører den anden paa Afveje og til Ruin og bedrager Præsten eller Embedsmanden, som forrettede Ceremonien. I Polygami er der ingen Svig, Bedrageri eller Brud paa Ægteskabs Løftet. Parterne, som gifte sig i Følge Ritualen i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, ere forenede for Tid og Evighed. De vide, at Flergiftermaal er en Lære i denne Kirke, og indgaa paa det ægteskabelige Livs Forpligtelser med denne Forstaaelse. Naar en Mand under disse Omstændigheder tager een Hustru til, bryder han ingen Løfter og bedrager Ingen. De interesserede Parter hertil ere bekjendte med Sagen, og baade den første og den anden Hustru forstaa den Stilling, som de indtage overfor deres Mand, nemlig, at de begge ere hans Hustruer, og at han er deres Mand, og deres Haab og Kjærlighed naa fremad til den næste Verden, hvor de forvente, at deres Forening skal blive evig.

I Flergiftermaalet paaligger det enhver Mand at forsørge alle sine Hustruer og Børn. Vi have ingen Hittebørn eller uforsørgede Børn, hvoraf der findes saa mange i de større Byer i Kristendommen — Resultatet af Menneskenes Overtrædelse af Kyskhedens Love. Vore Familiers Børn komme ikke i Fattighusene, thi saadanne Huse findes ikke i vort Territorium; vor Fattigforsørgelse er overladt til Biskopperne og Medlemmerne af de kvindelige Hjælpeforeninger.

Vi ønske ikke at klage, ellers kunde vi henvise til flere Ting, som have været os til stor Forargelse. Drikke-, Spille- og Horehuse ere ikke blandt vore Anstalter, men ere indførte. Vore municipale Autoriteters Bestræbelser for at undertrykke dem ere blevne tilintetgjorte gjennem de federale Domstoles Kjendelser. Med al Ærbødighed for Hans Excellence, Guvernør Murray, synes vi dog, at hans Handlemaade, idet han gav Valgattest til Allen G. Campbell, som kun erholdt 1357 Stemmer for Delegerede til den 47de Kongres, i Stedet for til Herr Geo. Q. Cannon, der modtog 18,568 Stemmer, ikke tjener til at indgive os den største Tillid til hans Embeds Duelighed.

I Virkeligheden opløser Mormonspørgsmaalet sig i dette Spørgsmaal: Skal en ubetydelig, samvittighedsløs Minoritet for private Øjemed og egen Berigelse formaa denne Nations Regjering til at udrydde ethvert Spor af republikansk Frihed i Utah, eller skulle de ophøjede og herlige Principer, hvorpaa denne store Regjering er grundet, udstrækkes i lige Grad til alle Folk, som bo under det Flag, der overalt i Verden anses som et Symbol paa Frihed og Lighed?

John Taylor.

Beecher om Mormonerne.

Den 29de November 1883 holdt Hr. Pastor Henry Ward Beecher i sin Kirke i Brooklyn en „Taksigelses Prædiken;" en Del af denne bestod i en Beskrivelse over hans nylig gjorte Rejse over Kontinentet og hans Betragtninger over det interessante Mormonspørgsmaal. Det Følgende er den Del af Talen:

I det Hr. Beecher skildrede sine Rejse Indtryk, sagde han med Hensyn til Utah, at han vilde vente til Slutningen af sin Tale, med hvad han havde at sige om Mormonerne. Da han tilsidst kom til dette Punkt, spidsede alle sine Øren, og det var klart, at man med den yderste Interesse afventede at høre hans Tanker angaaende denne Gjenstand.

„Mit Foredrag," sagde han, „blev averteret at skulle afholdes i et Kirken tilhørende Theater i Saltsøstad. Præsident Taylor, Brigham Youngs Efterfølger, de tolv Apostler og saa mange af deres Hustruer, som kunde undværes, (Latter) overværede Foredraget. Næste Dag kom Præsident Taylor og tog min Rejsefælle og mig omkring at bese Staden, og det er virkelig en dejlig Stad med mange beundringsværdige Bygninger. Jeg lærte adskilligt af ham, og jeg havde ogsaa den Fornøjelse at tale med en Del intelligente Ikke-Mormoner, som underrettede mig om flere Ting. Jeg havde tillige Lejlighed at blive bekjendt med nogle udelukte Mormoner, der vare dannede og indsigtsfulde Mænd med dybe religiøse Følelser. De underrettede mig om, hvorfor de indgik i hin Kirke, og om Aarsagen hvorfor de forlode den. Jeg har ikke Tid til at gaa meget dybt ind i denne Sag som en psykologisk Hemmelighed, men Mormonismen er slet ikke fremmed for mig. Dens simple Oprindelse maa ikke lede Eder til at foragte den. Den er en af den nyere Tids Samfunds Kræfter. Efter min Mening har den een — ja to — maaske tre grimme Træk.

Men det er et godt sundt Legeme, hvorpaa disse Kræftskader indæde sig. Det gjør Intet til Sagen, hvad det Forbigangne har været, hvem der begyndte den, eller paa hvad Grund den er bygget, Sagen er: der staar det nittende Aarhundredes Fænomen. Hvad er dets Magt? Hvori bestaar det? Hvad udretter det? Det er en absolut aandelig Despotisme. Det er grundet paa det gamle Testamentes bogstavelige Opfattelse. Jeg begriber ikke, hvorledes en Mand, som tror paa bogstavelig Inspiration, kan finde Fejl ved Mormonerne. Ere de Polygamister? Det var det gamle Testamentes Hellige ogsaa. Hvad Slags Karl var Salomon? I al sin Herlighed var han ikke klædt som een af disse? Mormonismen i dens religiøse Philosophi er simpelthen et Forsøg paa at gjenindføre i den nyere Tids Husholdning det gamle Testamentes mosaiske Tro og Anordninger. De bruge ingen pralende Ceremonier. Der er ikke meget som virker paa deres Indbildningskraft. Og dog er det eet af de mest forenede Samfund, som findes.

Mormonernes Ejendom.

For det Første bringer Mormonismen sine Tilhængere for største Delen fra Klodens Emigrant Lande. Disse Folk komme der i en meget uvidende Tilstand. De ere fattige. Uden Ophold uddeler Kirkens Organisation til disse Mennesker, hver faar et stykke Land af den. Al deres Agerdyrkning sker ved Overrisling. Kirken er i Besiddelse af alt Maskineriet hvorigjennem Vandet kan komme, og det er een af Biskoppernes

Pligter at have Tilsyn med Folkets timelige Tilstand. Hvis en Mand blot vil gaa ind i denne aldeles øde Region og se de udstrakte Kornmarker, Vinranker og Frugttræer, de nette Farmhuse, der ere opdyrkede eller byggede gjennem disse fattige, uvidende Mormoners Vindskibelighed, vil han i Sandhed blive forbauset. Og det er ikke uden Aarsag, at de pege paa dette og spørge: „Er dette et Bevis paa, at Guds Forsyn er imod os? Det er ikke underkastet den mindste Tvivl, at de fleste Mormoner, som rejse til Utah, ligefra Ankomsten begynde at gaa fremad, og gjennem deres Industri og Sparsomlighed blive bedre Mænd og erhverve sig Ejendom. Hvad siger det, om ogsaa Kirken tager Tiende af hver Mands Arbejde og gjør sig til en Millionær Kirke med Midler til at udrette sit Missionsværk paa den hele Klode? Folket er saa meget rigere, end det var før, Klimatet er saa behageligt, Jorden er saa frugtbar, saa at de villigt betale Tiende, og endda som Frugt af deres Arbejde krones Aaret med Overflødighed.

I Almindelighed tro Mormonerne paa Mormonismen. Om Folk her troede halvt saa meget paa Kristendommen, som Utahs Folk tro paa Mormonismen, vilde der foregaa en hel Revolution paa denne Klode. I maa ogsaa tage i Betragtning den Vrng, deres Lærere gjøre af Himmelen og Helvede. Enhver eneste Moders Søn iblandt dem tro paa Helvede (Latter) og Himmelen, og Løftet eller Truslen med Hensyn til det Tilkommende er Grundtonen i Polygamiet. Det er ikke i en Kvindes Natur at ønske en Mængde Medhustruer omkring sig; men for hendes Sjæls Frelse og for hendes aandelige Salighed er hun villig til at indskrænke sine ægteskabelige Rettigheder i denne Verden; det er Løftet om det evige Liv grundet paa, hvad de anse som et direkte Vidnesbyrd fra Gud, der faar dem til at underkaste sig denne uforsvarlige Tilstand. Ikke den halve Del af Befolkningen ere Polygamister, men alle tro, at Polygamiet er indstiftet af Gud.

Bortset fra den aandelige Side af Sagen har jeg det Indtryk, at der ikke findes en bedre reguleret og mere velordnet Stad paa hele Kontinentet end Saltsøstad. Jeg sagde til en Anti-Mormon, at den bedste Maade at naa disse Folk paa var at faa kristne Familier med Dannelse og aandig Kraft til at nedsætte sig blandt dem, deres Exempel vilde blive et bestandigt Vidnesbyrd for Mormonerne. Men det var, som om jeg havde faaet en Ørefigen, da man fortalte mig, at Anti-Mormonerne stode ikke i moralsk Henseende saa højt som Mormonerne selv, og at i Arbejdsomhed, Sparsomlighed, Sandfærdighed, Ædruelighed og Kydsthed falder en Sammenligning ud til Gunst for Mormon Folket. Naar I overveje den store Mængde Emigranter og især Minearbejdere, som drifte ind i saadanne Smaabyer, kunne I let forstaa, at Anti-Mormonerne kunne ikke fremvise et Exempel, der kunde vinde Mormonerne fra deres overtroiske Læresætninger og daarlig Vandel.

(Sluttes.)

General Thomas L. Kane's Død.

General Thomas L. Kane døde den 26de December 1883. Der er ingen udenfor Utah, som var elsket saa højt af Mormonfolket som denne Helt, der nu er bortgangen. Han var omtrent 60 Aar gammel. Hans unge Dage tilbragte han i Philadelphia, og for at fuldende sine Studier gik han til England og Frankrig, hvor han tilbragte flere Aar. En Del af Tiden var han Sekretær til det amerikanske Gesandtskab i Paris. Han var af Regjeringen tilbudt flere vigtige Embeder, men afslog dem. Han var et virksomt Medlem af næsten alle godgjørende Foreninger i hans Stat og var bekjendt for hans Gavmildhed og for hans moralske og fysiske Mod. Han sympathiserede meget med de Hellige, da deres Uddrivelse fra Nauvoo blev en Gjenstand for almindelig Interesse. Hvorledes han interesserede sig for deres Sag hos de Forenede Staters Præsident, da Mormonerne ansøgte om Hjælp paa deres Rejse over den amerikanske Ørk, hvorledes han fulgte med dem paa deres Rejse indtil Mormon Batallionen var indrulleret i Landets Tjeneste, hvorledes han med Veltalenhed forsvarede dette Folk ved at holde offentlige Foredrag i alle de større Byer i Landet, hvorledes han, da en Armee var sendt imod de Hellige for at udrydde dem, foretog en Rejse forbunden med store Farer og megen Selvfornægtelse over Landtungen ved Panama og gjennem den ubeboede Ørk vest for Utah for at naa Mormonerne, og hvorledes han derpaa ved at forklare til Regjeringen Stillingen i Utah, som den var, afvendte Utah Krigen, og hvorledes han til enhver Tid har vist sig som en Ven og Forsvarer af et forurettet Folk, alt dette er godt bekjendt for dem, som have fulgt Mormonfolkets Historie. Vi sørge med hans Familie i deres Berøvelse, og de Hellige føle til at sige „Velsignet være Thomas L. Kanes Minde gjennem alle Slægter, maatte Fredens Blomster vokse paa hans Grav, og han indgaa til de Retfærdiges evige Hvile!"

Deseret News.

Død. I Nephi, Juab County, Utah den 30te December 1883 Ældste Thomas Sørensen, født den 16de December 1840 i Tranberg, Aarhus Amt. Han var i flere Aar Sognefoged i Tranberg Sogn. Han annammede Evangeliet i 1874 og bidrog meget til dets Fremme i hans Fødeland og til de Fattiges Udfrielse. Han og Familie emigrerede i 1879 og bosatte sig i Nephi, hvor han drev en Kjøbmands Forretning. Han var kun syg i tre Dage. To Timer før han døde, sammenkaldte han sin Familie og formanede dem til at være trofaste i Evangeliet. Han døde i Haab om en herlig Opstandelse. Han efterlader sig Hustru og sex Børn. I Hyrum, Cache County den 24de November 1883, Louis Halvorsens Hustru, Jørgine Halvorsen — født i Røken, Norge den 23de Februar 1852 og emigrerede til Utah 1874. Hendes Savn føles dybt af hendes Ægtefælle og fem Børn.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.